

[Aksel Larsen.]

bedømmes som korrekt, at statsministeren udkrev valg netop på det tidspunkt. Under total forglemmelse af, at det var venstre og de konservative, der sprængte forhandlingerne med regeringen om et skatteforlig i foråret, har man i agitationen forsøgt sig med angreb på statsministeren, fordi han ikke holdt fast ved alt, hvad han havde sagt for mere end to år siden. Man glemte, at med momsforhandlingernes forlis i foråret skabtes der en helt ny skattepolitisk situation, som naturligvis berettigede og forpligtede regeringen til en ændret politik. Nu fik også vælgerne adgang til at udtale sig, og de har godkendt, ja, de har vel mere end godkendt ændringen.

Det må vel også siges, at de partier, der betegnedes som oppositionen, ikke udgjorde noget alternativ til regeringen, og at de, måske lidt strengt sagt, overhovedet manglede en politik. De havde indtil den 2. november kl. 17,41 hver især søgt, delvis bag det andet partis ryg, at bringe sig selv i salveten ved at tilbyde samarbejde med regeringspartiet for derpå, efter at klokken var faldet i slag, at forsikre om deres totale enighed og om, at de agtede at bruge vælgerstemmerne til at vælge denne den afskyeligste af alle regeringer. De formåede imidlertid ikke engang under valgkampen at fremlægge en positiv politik, men troede i deres ufattelige enfoldighed — jeg håber ikke, det er utilladeligt, hr. formand — at de kunne ride en valgsejr hjem på det. Hedtoft i sin tid kaldte socialistforskrækkelsens skamredne krikke. Hvor hårdt de red krikken, kan ses af deres valgtryksager om, at den lille mands hus var i fare; det er jo aldrig den store mands store hus, de taler om at værne. Og må jeg for resten sige til hr. Poul Møller, at når han her taler om, at der aldrig lyves som under en jagt eller et valg, så tager han fejl. Bismarck sagde: efter en jagt, men under en valgkamp. Men dernæst synes jeg, at hr. Poul Møller med stor berettigelse nævnte dette om at lyve under en valgkamp, når man tænker på den konservative agitation om den lille mands lille hus.

Typisk, omend toppunktet i denne agitation, var vel Jydske Tidendes lederartikel den 13. november i år om, hvad der uvægerlig ville ske, hvis vi fik socialdemokratisk-SF

flertal i folketinget. Jeg tillader mig at citere en smagsprøve af Jydske Tidendes ledende artikel:

„Alt skal være statens. Staunings socialisme, der kunne være skrap nok, nøjedes dog med at sige, at hvis en mand har to køer, skal naboen, der ingen ko ejer, have den ene, men staten skal have al mælken. Hitlers og Stalins socialisme tog begge køer og skød ejeren, uden at den kvægløse nabo blev rigere. Det er den vej, Krag's og Aksel Larsens skatte-reform vil bære. De har selv sagt det, om ikke helt med de samme ord, men de mener det. Og valget bliver i realiteten en folkeafstemning om, hvorvidt man skal sige ja eller nej til et sådant regerings-system og et sådant ejendomssystem. Det bliver en folkeafstemning, men med dystre perspektiver.“

Så vidt Jydske Tidende. Ingen kan efter en sådan kampagne sige, at vælgerne ikke var advaret. Det fremgår af den såkaldte folkeafstemnings resultat, at de vurderede den socialistforskrækkede agitation efter fortjeneste, og lad os for venstres og de konservatives egen skyld håbe, at de nu har lært noget. Og lad os så se på, hvilke praktisk-politiske og økonomiske følger af valget befolkningen kommer ud for.

Skattereformen, som nu har været lovet gennem 6 år, bliver gennemført. Vi får kildeskattesystemet indført herhjemme, som det er indført i vore nabolande, men da kildeskatten ikke ordner alle problemer, får vi desuden afskaffet skattesystemets værste blindtarm, skattefradragsreglen. Der tages, som det fremgår af finansministerens fremsættelse, alvorligt fat på at sikre en skatteligning, der i det omfang, det overhovedet er menneskeligt muligt, gør en ende på skattesnyderiet og sørger for, at enhver betaler skat efter sin evne.

De urimelige fradragsmuligheder, et mindretal af skatteyderne har haft, og som gav dem skattelettelse på statens og kommunernes, altså på mindre heldigt stillede skatteyders, bekostning, begynder vi at afvikle, og forhåbentlig når vi også til, selv om det jo nok må tage længere tid, at skabe skattemæssig ligestilling mellem ejere og lejere.

Hvad dette sidste angår, ønsker jeg at sige, at vi ikke tænker på at gøre en større